

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **EURO TAXI PRAHA s.r.o. „v likvidaci“**, se sídlem Praha 3, W. Churchilla 1800/2, IČ 272 06 009, zast.: JUDr. Koljou Kubičkem, advokátem, se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2009, č.j. 16/93125/2009/1661

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 2.9.2009, č.j. MHMP 708251/2009/DOP-T/Dc/TAXI o uložení pokuty za porušení cenových předpisů podle ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb. ve výši 200.000,- Kč.

V odůvodnění žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a vyjádřil se ke dvanácti námitkám, které žalobce uplatnil ve svém odvolání proti prvoinstančnímu

rozhodnutí, přičemž shledal tyto námitky nedůvodnými. Mimo jiné v odůvodnění žalovaný uvedl, že porušení cenových předpisů se žalobce dopustil tím, že provozovatel taxislužby za jízdu poskytnutou svým vozidlem účtoval cenu vyšší než stanovená maximální cena osobní taxislužby platná na území hl.m. Prahy. Úctována byla částka 1.001,- Kč, přestože podle ust. § 5 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. v návaznosti na nařízení č. 20/206 Sb. hl.m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl řidič oprávněn účtovat částku v maximální výši 339,- Kč.

Žalovaný považoval námitky žalobce vznesené v průběhu správního řízení za řádně vypořádané. Také výši uložené pokuty měl za řádně zdůvodněnou.

Žalobce v žalobě namítal, že v rámci správního řízení bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, že rozhodnutí správních orgánů nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci a že správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Dle názoru žalobce nebylo ve správním řízení ani dostatečně prokázáno, že by řidič žalobce služby taxi právě dne 9.9.2008 na území hl.m. Prahy za uvedenou částku vůbec poskytl, a pokud by se tak stalo, že účtoval cenu vyšší, než je povolená cena maximální a že by tedy došlo k předražení.

Žalobce rovněž poukázal na nepřiměřenost uložené sankce v podobě pokuty ve výši 200.000,- Kč.

Žalobce také namítal, že řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dní předepsané zákonem č. 500/2004 Sb.

Žalobce namítal, že v řízení nebylo prokázáno, že by se dopustil porušení ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb. tím, že by prodával za cenu vyšší než maximální. Dle názoru žalobce rozhodnutí žalovaného nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu.

Žalobce namítal, že postupem správního orgánu bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Žalobce namítal, že měl být proveden především důkaz výsledkem svědků, údajných cestujících, kteří měli uskutečnit jako zákazníci předmětnou jízdu, aby se vyjádřili k okolnostem jízdy, např. k době čekání a skutečněné trase. Kontrolní cenový orgán podle žalobce nedostál své povinnosti zjistit skutkový stav.

Žalobci nebylo oznámeno zahájení kontroly, ani předloženo pověření k provedení kontroly, nebyl pořízen ani protokol o výsledcích kontroly. Tvrzení žalovaného, že „kontrolní i správní řízení bylo vedeno v souladu s platnými právními normami (zákon o cenách a navazující cenové předpisy, správní řád, zákon o státní kontrole)“ podle žalobce je nepřezkoumatelné.

Žalobce navrhl provést důkaz výsledkem údajných cestujících k okolnostem a průběhu jízdy a výsledkem manažera hotelu Le Palais pana R. T. Žalobce trval na tom, že rozhodnutí žalovaného nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci, který by měl oporu ve spisovém materiálu, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Rovněž pak namítal, že povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč mu byla uložena v rozporu se zákonem, když předmětné řízení svým jednáním nevyvolal.

Další námitkou žalobce byla i protiústavnost samotné regulace cen.

Namítal i nedostatečné odůvodnění výše vyměřené pokuty. Poukazoval na nepřiměřenost výše uložené pokuty, která má mít dle názoru žalobce preventivní, resp. výchovný význam, nikoli likvidační. V této souvislosti poukázal na nález Ústavního soudu ČR Pl. ÚS 3/02 a na rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 80/2003.

Požádal, aby soud v případě, že neshledá důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, zvážil ve smyslu ust. § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. výši uložené pokuty a od uložené zjevně nepřiměřené pokuty upustil nebo popřípadě ji přiměřeně snížil.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na námitky žalobce uvedené v jeho žalobě a měl za to, že vydal rozhodnutí v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, orgánem k tomu příslušným, na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a s předepsanými obsahovými náležitostmi. Navrhl žalobu zamítnout.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc podstatné dokumenty a to úřední záznam Městské policie hl.m. Prahy ze dne 13.8.2008, oznámení Magistrátu hl.m. Prahy, odboru dopravy o zahájení správního řízení ze dne 11.3.2009 č.j. MHMP 241662/2009/DOP-T/Dc, vyjádření žalobce k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 17.3.2009, oznámení Magistrátu hl.m. Prahy, odboru dopravy o ukončení dokazování-seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 14.4.2009 č.j. MHMP 333177/2009/DOP-T/Dc, rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 2.9.2009 č.j. MHMP 708251/2009/DOP-T/Dc/TAXI, odvolání žalobce ze dne 29.9.2009 a žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 17.12.2009 č.j. 16/93125/2009/1661.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

V dané věci byla žalobci podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. prvoinstančním správním orgánem (rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy, odboru dopravy ze dne 2.9.2009 č.j. MHMP 708251/2009/DOP-T/Dc/TAXI) uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč za porušení cenových předpisů, konkrétně ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 9.9.2008 řidič D. K., nar. X, místo trvalého pobytu: P. 9, při jízdě použil po celou dobu jízdy sazbu č. 1 složenou z dílčích položek“ nástupní sazba 90,- Kč, cena za 1 km 90,- Kč a čekání za 1 min. 10,- Kč, a účtoval tak za poskytnutí přepravy formou taxislužby vozidlem VW Passat Variant, SPZ: 8A6 1719, ev.č. vozidla taxislužby: 8A61719, na trase náměstí F. Kafky, Praha 1-ul. U Zvonařky 1, Praha 2 (vzdálenost 9,6 km) částku 1.001,- Kč, přestože podle ust. § 5 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 339,- Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40,- Kč, cena za 1 km 28,- Kč a čekání za 1 min. 6,- Kč. Správní orgán II. stupně pak žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, jak výše uvedeno.

Žalobce v žalobě namítal, že řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dní předepsané zákonem č. 500/2004 Sb.

Soud má za to, že skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno až po uplynutí lhůty 30 dnů stanovené správním řádem, nemá za následek jeho nezákonnost. Lhůta pro vydání rozhodnutí zakotvená v § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu je lhůtou pořádkovou, s jejímž nedodržením správní řád a ani jiný právní předpis nespojuje nicotnost ani nezákonnost opožděně vydaného rozhodnutí.

Žalobce namítal, že v řízení nebylo prokázáno, že by se dopustil porušení ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb. tím, že by prodával za cenu vyšší než maximální. Dle názoru žalobce rozhodnutí žalovaného nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu. Podle žalobce měl být proveden především důkaz výsledkem svědků, údajných cestujících, kteří měli uskutečnit jako zákazníci předmětnou jízdu, aby se vyjádřili k okolnostem jízdy, např. k době čekání a uskutečněné trase a výsledkem manažera hotelu Le Palais pana R. T. Kontrolní cenový orgán podle žalobce nedostál své povinnosti zjistit skutkový stav. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Podnětem pro zahájení správního řízení bylo oznámení cestujících prostřednictvím manažera hotelu La Palais, o kterém Městská policie hl.m. Prahy sepsala úřední záznam ze dne 13.8.2008 č.j.: OAÚ-T-319/2008, jehož součástí byl doklad z taxametru č. 000166 z předmětné jízdy. Předložený doklad (stvrzenka) poskytuje dostatek údajů k identifikaci řidiče, vozidla, času, a trasy, na které byla taxislužba poskytnuta i toho, z jakých položek účtovaná částka sestává. Žalobce nedůvodně namítá, že správní orgán neprováděl žádné dokazování; dokazování provedeno bylo, a to listinným důkazem - originálem stvrzenky a obsahem podaného oznámení. Tyto podklady byly uvedeny v oznámení o zahájení správního řízení a výslovně jako podklady rozhodnutí i v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K těmto důkazům a zjištěním z nich vyplývajícím měl žalobce možnost se v průběhu správního řízení vyjádřit. Přestože se k věci samé vyjadřoval, nikdy nepopřel, že jeho řidič uvedenou jízdu v rozhodném čase uskutečnil a že za ni účtoval právě částku uvedenou na stvrzence, a tuto skutečnost ani nezpochybnil. Ke zjištění stavu věci žádné důkazy nenabídl a ani nežádal, aby dokazování bylo v uvedeném smyslu doplněno. Žalobce ve svém vyjádření k zahájení správního řízení sice žádal, aby rozhodnutí bylo vydáno na základě řádně zjištěného stavu věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., tedy stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 zákona č. 500/2004 Sb. Důvodnou pochybností však mínil otázku zákonnosti nařízení hl.m. Prahy č. 20/2006 Sb., o maximálních cenách osobní dopravy. Dle názoru žalobce je tento právní předpis protizákonný. Pokud by žalobce v průběhu správního řízení navrhl provedení konkrétního důkazu ke zjištění skutkového stavu věci, tj. toho, zda v daný čas a na dané trase skutečně byla služba řidičem žalobce poskytnuta, bylo by na správním orgánu se s takovým návrhem vypořádat. To však žalobce neučinil a správnímu orgánu tak nelze vytýkat, že dokazování nedoplňoval. Soud je toho názoru, že předložený doklad (stvrzenka) ve spojení s obsahem podaného oznámení za situace, kdy žalobce nikterak nezpochybnil skutečnosti z nich vyplývající, byla zcela postačujícím podkladem pro závěr, že žalobce danou taxislužbu poskytl za okolností a za cenu, které vyplývají z předmětného dokladu (stvrzenky) a z obsahu podaného oznámení (úředního záznamu). S podklady pro vydání rozhodnutí – včetně předmětného dokladu (stvrzenky) – paragonu č. 000166 bylo žalobci umožněno seznámit se, a to na základě oznámení ze dne 14.4.2009 (doručeného žalobci dne 23.4.2009), v němž byla správním orgánem žalobci stanovena desetidenní lhůta k podání případného vyjádření či návrhnutí dalších důkazů. Žalobce svých práv nevyužil. Z obsahu správního spisu pak není patrné pochybení při opatřování podkladů pro rozhodnutí ani zkrácení žalobce na jeho procesních právech. Pro

úplnost soud přece jen ještě uvádí, že podle údajů obsažených na dokladu (stvrzence) – paragonu č. 000166 byla za jízdu uskutečněnou v trase dlouhé 9,6 km z nám. F. Kafky do ulice Zvonařka účtována řidičem žalobce cena ve výši 1001,- Kč. Na předmětném dokladu je uveden začátek jízdy v 14:42 a konec jízdy 14:57, nástupní sazba činí 90,- Kč, cena jízdy za 1 km rovněž 90,- Kč a čekání za 1 hod. 600,- Kč.

Návrhu žalobce na provedení výslechu svědků - manažera hotelu Le Palais pana R. T. a údajných cestujících, proto soud nevyhověl. Žalobce v průběhu správního řízení skutečnosti zjištěné správním orgánem nikterak nezpochybnil, veškeré relevantní skutečnosti vyplývají z listinného důkazu - originálu dokladu z taxametru (stvrzenky) – paragon č. 000166 a z obsahu podaného oznámení. Důkazní návrh žalobce soud s ohledem na shora uvedené považuje za účelový. Správní orgán podle soudu v dané věci řádně zjistil skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí, tedy postupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. a ve stavu důkazní nouze se neocítl.

Žalobci nebylo oznámeno zahájení kontroly, ani předloženo pověření k provedení kontroly, nebyl pořízen ani protokol o výsledcích kontroly. Tvrzení žalovaného, že „kontrolní i správní řízení bylo vedeno v souladu s platnými právními normami (zákon o cenách a navazující cenové předpisy, správní řád, zákon o státní kontrole)“ podle žalobce je nepřezkoumatelné.

Ve správním řízení žalobce v této souvislosti odkazoval na § 4a odst. 2 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, které, avšak v dřívějším znění do 31.5.2008, stanovilo, že *obecní úřad provádí cenovou kontrolu, ukládá, vybírá a vymáhá pokuty za porušení cenových předpisů, zjistí-li porušení cenových předpisů při jím provedené kontrole*. Od 1.6.2008 dle § 4a odst. 2, resp. dle § 4 odst. 2, platí, že *obecní úřad, resp. krajský úřad, provádí cenou kontrolu..... ukládá, vybírá a vymáhá pokuty za porušení cenových předpisů*. Podle nyní platného znění tedy nelze dovozovat, že obecní, resp. krajský úřad může uložit pokutu jen za taková porušení cenových předpisů, která zjistí při jím provedené kontrole. Obdobně § 16 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, stanoví: *Cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 řízení na základě vlastního šetření nebo na základě oznámení*. V nyní projednávané věci správní orgán I. stupně zahájil správní řízení na základě oznámení a dokladu (stvrzenky), která byla správnímu orgánu zaslána Městskou policií hl.m. Prahy spolu s jeho úředním záznamem. Podle soudu šlo o zcela postačující podklady pro to, aby s žalobcem mohlo být zahájeno správní řízení ve věci porušení § 15 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb. Žádné kontrolní řízení, tak jak je upraveno v zákoně o státní kontrole, správní orgán I. stupně v dané věci neprováděl, předmětné řízení včetně dokazování probíhalo podle správního řádu. Žalobcem namítané konstatování žalovaného obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí: „kontrolní i správní řízení bylo vedeno v souladu s platnými právními normami...“, je tak do jisté míry zavádějící, což však nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z jeho obsahu lze jednoznačně dovodit, že žádné kontrolní řízení v této věci se žalobcem vedeno nebylo. Žalobní námitka, že došlo k porušení zákona při provádění „kontrolního řízení“ proto nemůže obstát.

Další námitka žalobce se týkala samotné regulace cen v taxislužbě, kterou žalobce považuje za protiústavní. Přestože to žalobce neuvádí výslovně, je z formulace jeho námitky patrné, že se dovolává § 1 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb., podle něhož v případech, kdy je trh ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže nebo to vyžaduje mimořádná tržní situace a pro účely odvodu spotřební daně u tabákových výrobků podle zákona o spotřebních daních, mohou federální ústřední orgány státní správy nebo příslušné orgány republik usměrnit tvorbu

cen podle tohoto zákona (regulace cen). K tomu zdejší soud konstatuje, že zavedení regulace ceny určité komodity na trhu představuje především politické rozhodnutí a k přezkoumání oprávněnosti a legitimnosti takového rozhodnutí ze strany soudů může dojít toliko ve výjimečných případech, např. tehdy, jestliže by nastavená regulace byla zjevně diskriminační či porušující základní lidská práva a svobody. Tak tomu však v daném případě podle přesvědčení zdejšího soudu není, jelikož žalobce v podstatě polemizuje toliko s účelností a smyslem této regulace, což je však hodnocení, které zásadně není přezkoumatelné soudem. Jak ostatně judikoval již Ústavní soud (viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 50/06, publ. pod č. 18/2008 Sb.): „Ústavní soud v tomto bodě zdůrazňuje, že je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy). Není proto smyslem jeho rozhodovací činnosti zahajovat či spouštět jakoukoliv politickou diskusi. Většina účastníků řízení, stejně jako dalších institucí, které se k návrhu vyjádřily, zdůraznila komplexní politickou povahu celé věci, která vyžaduje jistou míru experimentování, ale také zkušeností s reálným časovým dopadem zákona do fungování jednotlivých obcí. Ústavní soud upozorňuje, že s ohledem na podstatu fungování soudní moci, žádnými informacemi v těchto oblastech nedisponuje a disponovat ani nemůže. I proto mu nepřísluší se k účelnosti, spravedlnosti či rozumnosti právní úpravy jakkoliv vyjadřovat (obdobné úvahy vedly Nejvyšší soud USA k formulování zásady zdrženlivosti soudu v otázkách primárně politických - viz political question doctrine).“ Ústavní soud dále v usnesení sp. zn. III. ÚS 692/06 (www.nalus.usoud.cz) konstatoval, že „zákonná regulace provozování taxislužby tedy nemůže být v rozporu s ústavním pořádkem. Z ústavy v žádném případě nevyplývá právo podnikat "bezprostředně a nezávisle na jiných subjektech ... nikým neomezován", jak dovozuje stěžovatelka. Stěžovatelka ve skutečnosti pro protiústavnost zákona č. 111/1994 Sb. nesnáší kromě zcela obecných frází vůbec žádné argumenty. Obecné floskule v ústavní stížnosti uvedené jsou navíc zcela v rozporu s realitou. Regulace provozování taxislužby je, narozdíl od tvrzení stěžovatelky, standardní ve všech vyspělých zemích, a naopak nepřítomnost této regulace by vedla jen k prohloubení negativních jevů, které jsou v této oblasti všeobecně známé, a jistě jsou známé i stěžovatelce.“ Uvedená žalobní námitka tedy není důvodná.

Žalobce také namítal, že povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč mu byla uložena v rozporu se zákonem, když předmětné řízení svým jednáním nevyvolal.

Podle ust. § 79 odst. 5 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Tuto námitku soud odmítl, neboť shledal, že v rámci správního řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobce se porušení své právní povinnosti dopustil, a tedy bylo v pravomoci správního orgánu uložit mu povinnost nahradit náklady řízení.

Namítal i nedostatečné odůvodnění výše vyměřené pokuty. Poukazoval na nepřiměřenost výše uložené pokuty, která má mít dle názoru žalobce preventivní, resp. výchovný význam, nikoli likvidační. V této souvislosti poukázal na nález Ústavního soudu ČR Pl. ÚS 3/02 a na rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 80/2003. Požádal, aby soud v případě, že neshledá důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, zvážil ve smyslu ust. § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. výši uložené pokuty a od uložené zjevně nepřiměřené pokuty upustil nebo popřípadě ji přiměřeně snížil.

Tuto námitku soud rovněž neshledal důvodnou.

Podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo

kupujícímu pokutu do výše 1 000 000 Kč, a to v případě, nedosáhne-li výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu 1 000 000 Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl.

Podle ust. § 17 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. při stanovení výše pokuty podle odstavce 1 písm. b) přihlídnou cenové kontrolní orgány zejména k době trvání protiprávního jednání, míře zavinění a rozsahu poškození kupujících nebo prodávajících.

Ve věci je především zřejmé, že pokuta byla uložena v mezích stanovených zákonem. Pokud jde o její přiměřenost, správní orgán I. stupně přihlédl výslovně k rozsahu poškození kupujících (v tomto případě zahraničního cestujícího), tj. k částce, o kterou byla stanovená maximální cena překročena (neoprávněně získaný majetkový prospěch byl vyčíslen na částku 662,- Kč). Správní orgán při stanovení výše pokuty využil možného zákonného rozpětí do 1 000 000,- Kč a uložil pokutu v první pětině zákonem stanovené maximální sazby. Uvedl, že přihlédl také k době trvání protiprávního jednání, přičemž zohlednil i tu skutečnost, že provozovatel taxislužby se porušení cenových předpisů dopustil v posledních třech letech opakovaně. Správní orgán vzal při stanovení výše pokuty v úvahu také míru zavinění, tj. skutečnost, že nabízení služeb taxi za ceny vyšší než maximální je již dlouhodobě a veřejně medializovaným problémem, který je prokazatelně v rozporu s příslušnými právními předpisy. Správní orgán v této souvislosti zdůraznil, že jednáním provozovatele taxislužby jsou poškozováni ostatní provozovatelé taxislužby, kteří právní předpisy respektují. Znehodnocována je podle prvoinstančního správního orgánu i dobrá pověst hlavního města Prahy, když jsou často poškozováni zahraniční turisté, což přináší negativní publicitu v zahraničních médiích. Jako polehčující okolnost vzal správní orgán skutečnost, že řidič vydal doklad z taxametru s pravdivými identifikačními údaji, což správní orgán interpretoval tak, že řidič neměl v úmyslu zamezit identifikaci jeho osoby v souvislosti s poskytnutou přepravou.

Toto odůvodnění považuje zdejší soud za zcela postačující, přesvědčivé a odpovídající zákonným kritériím. Výše pokuty byla zcela správně stanovena nejen z hlediska obecné preventivní úlohy postihu, ale i z hlediska represivní složky, neboť v případě opakovaného porušení zákona je evidentní, že dosavadní postihy nesplnily svůj účel. Výše pokuty byla hodnocena ve vztahu k míře zavinění i ve vztahu k rozsahu poškození cestující a byla hodnocena za pomoci hledisek tak, jak jsou vymezena v § 17 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. Namítá-li žalobce, že konkrétně žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí výši pokuty nedostatečně odůvodnil, neboť z tohoto odůvodnění není zřejmé, z jakých konkrétních okolností správní orgány v případě žalobce vycházely, přehlíží, že v podaném odvolání výši pokuty nezpochybnil.

Ani námitku likvidačního charakteru uložené pokuty neshledal soud důvodnou. Soud předně poukazuje na skutečnost, že v průběhu celého správního řízení žalobce tuto námitku neuplatnil, přestože byl v oznámení o zahájení správního řízení vyrozuměn o tom, kolik podle zákona činí maximální výše pokuty. Správní orgány obou stupňů nepochybily, jestliže se majetkovými poměry žalobce v dané věci nezabývaly. Nejednalo se totiž o případ, kdy by vzhledem k osobě pachatele a výši pokuty, kterou lze uložit, bylo zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Až v podané žalobě žalobce poukázal na likvidační charakter jemu uložené pokuty. Učinil tak ovšem zcela obecně, aniž by jakkoliv konkretizoval své majetkové poměry a aniž by jakýmkoliv relevantním důkazem prokázal, že mu jeho majetkové poměry neumožňují uloženou sankci zaplatit. Jakkoliv nutno respektovat názor Ústavního soudu o tom, že sankce nemá znamenat likvidaci majetkové základny pro další podnikatelskou činnost, není ze žaloby zřejmé, že by právě aktuálně uložená pokuta měla či alespoň mohla

mít pro žalobce právě takový následek. Protože žalobce ničím neprokázal své tvrzení, že pokuta v předmětné výši je pro něj likvidační, soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Soud nepřikročil ani k navrhované moderaci uložené pokuty. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených. Okolnost uložení pokuty „ve zcela zjevně nepřiměřené výši“ je třeba odvíjet od skutkových zjištění, tzn. od toho, že zjištěné okolnosti jsou v hrubém nepoměru k výši uložené sankce vzhledem k zákonnému rozpětí, ve kterém lze sankci uložit. Je současně třeba, aby ten, kdo podává návrh na upuštění od pokuty či návrh na její snížení, takové okolnosti nejen obecně tvrdil, ale i zcela konkrétně prokázal. Soud uloženou sankci shledal v souladu se zákonem, neboť výše pokuty byla stanovena v zákonném rozpětí (do 1 000 000,- Kč), a to při její dolní hranici. Soud má za to, že pokuta byla uložena v přiměřené výši odpovídající závažnosti porušení povinnosti žalobce, míře jeho zavinění a odkazuje v tomto směru na úvahy o výši pokuty obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s nimiž se soud plně ztotožňuje. Soud výši uložené pokuty nepovažuje za zjevně nepřiměřenou.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žádná z námitek žalobce není důvodná, a proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně s takovýmto postupem souhlasil. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková